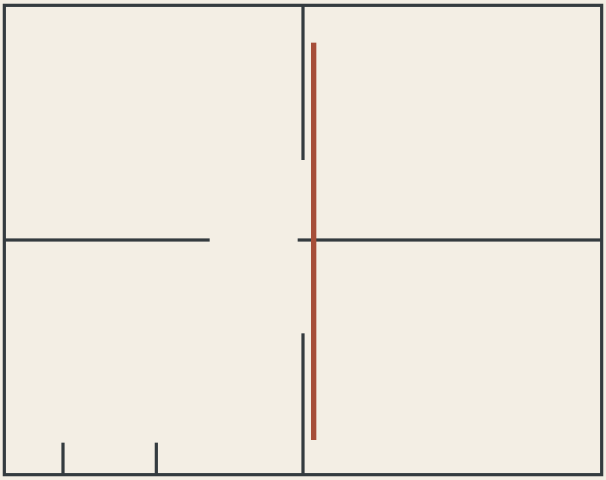
RADIM KAUFMANN

ALGORITMUS ROZVODU

Psychologický vztahový techno-thriller

99,7 %

ČESKÉ VYDÁNÍ

ALGORITMUS ROZVODU

Radim Kaufmann

První české elektronické vydání · 2026

© 2026 Radim Kaufmann. Všechna práva vyhrazena.

Toto je beletrie. Postavy, služba PARA, její dokumenty a výzkumná data jsou součástí fiktivního příběhu. Nejde o skutečnou predikci partnerského vztahu ani návod k léčbě.

Vydal Radim Kaufmann. Elektronická edice PDF a EPUB. radimkaufmann.cz. Verze cs-CZ-r0002.

Obsah

I. Tři desetiny
II. Rozpočet
III. Společný plán
IV. Ověřitelnost
V. Vlastní hlas
VI. Někdo třetí
VII. Zkouška nanečisto
VIII. Volný pokoj
IX. Bez signálu
X. Dobrovolně
XI. Přihláška
XII. Dvě verze večera
XIII. Přechod
XIV. Co jsem odmítl
XV. Jeden stůl
XVI. Dokončeno
XVII. Adresa
XVIII. Starší příloha
XIX. Co nezmizelo
XX. Čtyři sloupce
XXI. Ještě to nestačí
XXII. Cena jedné domácnosti
XXIII. Změněný slovník
XXIV. Není to pravděpodobnost
XXV. Ti bez doporučení
XXVI. Po přečtení
XXVII. Nabídka pro každého
XXVIII. Souhlas
XXIX. Právo odpovědět
XXX. Bez domu
XXXI. Zveřejněno
XXXII. Volná sobota

I

Tři desetiny

David stál na židli a držel nad hlavou modrý papír.

„Sem by se vešla knihovna,“ řekl.

Klára ležela na podlaze mezi vzorky dřeva. Na břiše měla talíř s posledním kouskem koláče a špičkou ponožky přidržovala roh půdorysu.

„Tam jsou dveře.“

„Ve výkresu.“

„V domě taky.“

David se podíval přes okraj papíru. „Tak je posuneme.“

„Knihovnu?“

„Lidi se až moc upínají ke dveřím.“

Zasmála se a musela si přidržet talíř. Tohle na něm měla ráda: hodinu dokázal obhajovat jedinou položku v rozpočtu, a potom s naprosto vážnou tváří navrhl zazdít hlavní vstup, protože se mu tam hodily knížky. V práci takový nebýval. S ní ano.

Podal jí ruku, aby vstala, ale ona mu místo ní nabídla vidličku s koláčem. Sklonil se. Drobenka mu spadla za límec.

„Nehýbej se.“

„To říkáš pokaždé, než uděláš něco hrozného.“

Zatáhla mu za tričko a drobenku vylovila. Byl ještě teplý ze židle u okna. Přitiskla mu na chvíli čelo mezi lopatky a on se přestal snažit dosáhnout si za krk.

Venku někdo tlačil po dvoře popelnici. Od sousedů zazněla dvě klavírní souzvuková zakopnutí a začátek stejné skladby znovu. Měli do prohlídky domu tři hodiny. Klára by klidně strávila všechny tady, na podlaze jejich příliš malého bytu, a předstírala, že řeší místo, kde budou žít dalších dvacet let.

„Objednal jsem ji na čtvrtou,“ řekl David.

Zvedla hlavu. „Myslela jsem v pět.“

„Makléřka pak něco má.“

„Já taky.“

Otočil se. „Co?“

„Chtěla jsem se cestou stavit v ateliéru pro model.“

„Tak vyjedeme dřív.“

Usmála se, ale nechala mezi nimi trochu místa.

„Třeba by ses mohl nejdřív zeptat, jestli můžu.“

David se podíval na hodiny. Pak zpátky na ni. „Jo. Promiň. Můžeš ve čtyři?“

„Můžu.“

„To jsem vyřešil dobře.“

Šťouchla ho do boku. Vzal talíř, který mu podala, a šel do kuchyně. Tentokrát se opravdu omluvil; poznala to podle toho, že

nezačal vysvětlovat makléřčin rozvrh. Takové věci se jim stávaly. Obvykle se daly říct.

Na notebooku u okna se rozsvítila malá bílá karta.

Váš společný výsledek je připraven.

Klára si nejdřív všimla toho slova společný. Za poslední týden měli společný rozpočet, společný seznam vad domu a společné předběžné rozhodnutí, že když bude oprava střechy příliš drahá, odejdou bez lítosti. To poslední ani jeden nepovažoval za pravděpodobné. Už si tam rozmisťovali nábytek.

„Davide. Dorazila ta naše budoucnost.“

Vrátil se s dvěma hrnky. „Tak hlavně jestli do ní započítali střechu.“

Rozbor objednali před týdnem. PARA na ně vyskočila v článku o párech, které si vzaly hypotéku dřív, než si položily zásadní otázky. Klára tehdy řekla, že zásadní otázka je, jestli má dům kanalizaci. David připustil, že i tak by mohli dotazník zkusit.

Nebyla to terapie. Takhle jim to služba vysvětlovala na první obrazovce: orientace před velkým společným rozhodnutím. Každý dostal vlastní otázky. Klára vyplňovala ty svoje v tramvaji a pak se k některým vrátila doma, protože se jí nelíbilo, jak snadno člověk zaškrtne odpověď, která o něm dobře vypadá. David u dotazníku seděl čtyřicet minut. Když na něj zavolala, jestli chtějí ještě kafe, zvedl prst, aby počkala.

Společný kalendář připojili oba. Klára si ještě zkontrolovala, že pracovní zůstane mimo. David se tomu nesmál; podíval se s ní na nastavení.

Teď si přisunul židli a položil její hrnek na korkovou podložku. Ta jeho zůstala pod notebookem, takže svůj držel v ruce.

„Mám?“ zeptala se.

Kývl.

Stránka po nich chtěla potvrdit, že jsou u výsledku oba. Klára zaškrtla políčko. David ukázal na tlačítko a stáhl ruku, aby jí nepřekážel.

Neobjevila se červená. Žádný vykřičník, žádná fotografie dvou lidí odvrácených od sebe. Jen velké tmavé číslo na světlé ploše.

99,7 %

Klára přelétla řádek pod ní.

Pravděpodobnost rozchodu v následujících pěti letech.

V první chvíli ji napadlo, že otevřela cizí výsledek. Vlevo nahoře ale stálo Klára a David. Pod jmény délka manželství, dvanáct let. A datum, dnešní.

„To je obráceně,“ řekla.

David se naklonil blíž. Hrnek položil na stůl bez podložky.

Četli oba. Slyšela jeho dech a hlas klavíru od sousedů. Dítě konečně přešlo přes místo, na kterém se předtím zasekávalo.

„Ne,“ řekl David.

„Třeba je to šance, že spolu zůstaneme.“

Podíval se na ni, ne na displej. Klára neměla ráda ten opatrný výraz. Používal ho, když jí říkal něco, co už věděla.

Přečetla si větu potřetí.

„Tak mají chybu.“

„Asi.“

„Asi?“

„Mají chybu. Jen chci vědět jakou.“

Posunula stránku dolů. Následovalo několik odstavců o vzorcích, které samotný pár nemusí zaznamenat. Vysoká hodnota prý neříkala, kdo je viníkem. PARA nikoho nevinila. Nabízela jim možnost jednat včas.

Klára přestala rolovat.

Devět dní. Před devíti dny odeslala přihlášku do Brna a pořád mu to neřekla. Nechtěla odjet od Davida. Chtěla dělat školu s širokou chodbou, která by už nebyla jen chodbou, a s dílnami otevřenými do zahrady. Chtěla šest měsíců rozhodovat o něčem větším než o tom, čí návrh opraví, aby prošel komisí.

Řekla mu, že o přihlášce uvažuje. To byla pravda ještě odpoledne, kdy to řekla. Večer ji odeslala.

Teď jí připadalo, jako by si služba přečetla právě ten rozdíl.

Jenže nemohla. Přihlášku neposkytla, pracovní poštu nepřipojila. V dotazníku se ptali, jestli v příštím roce očekává významnou pracovní změnu. Zaškrtla možnost ano. To samo přece nic neznamenalo.

David ukázal na dolní okraj zprávy. „Je tu metodika.“

Klikla.

Otevřela se další stránka s barevnými plochami, počty účastníků a odkazem na dlouhodobé sledování partnerských dvojic. Klára z ní nedokázala poznat, jak někdo spočítal jejich manželství na desetinu procenta. David četl pomalu, jednu větu i dvakrát.

„Počkej,“ řekl. „Přesnost služby a pravděpodobnost našeho rozchodu nejsou totéž.“

„Takže?“

„Takže zatím nevím.“

To jí mělo pomoct. Byl to přesně ten typ věty, který na něm respektovala, když šlo o cizí chybu nebo nepřesný odhad. Teď chtěla, aby řekl něco bez výhrady.

„Já se s tebou rozvádět nechci.“

Otočil k ní židli. „Já s tebou taky ne.“

„Tak jsme dva.“

Pokusil se usmát. Ona také. Chvíli to skoro fungovalo.

Položil jí ruku na koleno. Měl palec drsný od včerejšího broušení police. Klára překryla jeho ruku svou a uvědomila si, že čeká, jestli stiskne první. To nikdy dřív nepočítala.

David stiskl.

„Pošleme reklamaci,“ řekl.

Na stránce našli odkaz pro nesouhlas s výsledkem. V nabídce důvodů byla technická chyba, nesprávné vstupní údaje a jiný důvod. David chtěl technickou chybu. Klára

řekla, že nevědí, jestli je technická. Nakonec zvolili jiný důvod.

Do pole napsala: Jsme spolu spokojení. Výsledek neodpovídá našemu vztahu. Žádáme vysvětlení výpočtu.

David jí přes rameno text přečetl.

„Ještě bych přidal, na jakém souboru to ověřovali.“

Dopsala to. Odeslali žádost a dostali číslo případu. Žádná odpověď kromě potvrzení, že se jím budou zabývat.

„Tohle neřešme před prohlídkou,“ řekla Klára.

David přikývl, ale neotočil se od obrazovky. Pod výsledkem byly dvě nabídky. První slibovala pomoc pro páry, které chtějí zůstat spolu. Druhá přehled praktických přechodových služeb.

„Oni už nám nabízejí stěhování?“

David si přečetl malý text. „Je to obecný odkaz.“

„U našeho výsledku.“

Chvíli mlčel. „Jo.“

Úplně dole, pod datem vyhotovení, stál nenápadný řádek: Profil P-17. Verze 4.2.

Klára stránku zavřela, ale jen do seznamu zpráv. Zmenšená karta se stejným číslem zůstala uprostřed.

„Kdybys to dneska neviděl,“ zeptala se, „myslel by sis, že máme nějaký problém?“

David otevřel ústa a zase je zavřel.

Nemohl přece chtít říct ano. Ještě před deseti minutami stál na židli a plánoval knihovnu. Vzpomněla si, že se v dotazníku ptali i na společné bydlení, na velké investice a na odkládání obtížných rozhovorů. Možná takové odpovědi stačily. Možná měli stejné číslo všichni, kdo chtěli koupit dům.

„Myslel bych si," řekl pomalu, „že bychom si měli pořádně promluvit o tom domě."

„O tom přece mluvíme."

Podíval se na půdorys ležící na zemi.

Klára odsunula notebook. „Tak se na něj dneska jen podíváme. Nemusíme nic slibovat."

„Dobře."

„A zítra nám napíšou, že to byl omyl."

Neslíbil jí to. Sáhl po studeném čaji a napil se.

Pak notebook otočil trochu zpátky. „Co vlastně nabízejí v tom programu?"

„Davide."

„Jen se dívám."

Ochrana vztahu. Krátké individuální kroky, společná reflexe, průběžná podpora. První měsíc byl součástí rozboru, další bylo možné kdykoli odmítnout. Každý měl dostávat úkoly podle svých potřeb. Osobní odpovědi měly zůstat soukromé, dokud se je nerozhodnou sdílet.

„Nebudeme přece poslouchat něco, co o nás právě napsalo takovou blbost."

„Nemusíme poslouchat všechno. Můžeme se podívat, co po nás chtějí.“

Klára si představila večer: on bude číst vysvětlení, ona bude trvat na tom, že není co vysvětlovat. Z toho by opravdu mohla vzniknout hádka. Kvůli službě, kterou si objednali, aby si promluvili dřív, než se zavážou k domu.

„Týden,“ řekla.

David se na ni podíval.

„Zkusíme to týden. Jestli tam budou nesmysly, vypneme to. Oba.“

„Oba,“ souhlasil.

Aktivace vyžadovala potvrzení na každém telefonu. Klára ten svůj vytáhla z kapsy svetru, našla zprávu a přiložila prst. David udělal totéž.

Vaše rozhodnutí pečovat o vztah bylo zaznamenáno.

Ta věta jí byla nepříjemná, ale nedokázala hned říct proč. Telefon položila displejem dolů.

„Musíme vyrazit,“ řekla.

David posbíral vzorky dřeva do tašky. Klára složila půdorys špatně, přes prostředek obývacího pokoje; normálně by ho narovnala, tentokrát ho nechala být. U dveří se vrátila pro hrnek, aby ho nedávala později do myčky se zaschlým čajem.

„Mám to zhasnout?“ zavolal David od stolu.

Myslel notebook. Klára ho přes jeho rameno viděla. Tmavé číslo, jejich jména a dvě zelená potvrzení pod nimi.

„Jo.“

David sklopil víko. Cestou kolem ní ji políbil na spánek, jako vždycky, když měli plné ruce. Klára se o něj na krátkou chvíli opřela.

Na schodech jí telefon zavibroval.

První krok je jen pro vás, Kláro.

Zastavila se na podestě. Pod úvodní větou stálo: Vybavte si důležité přání, které jste partnerovi ještě nesdělila celé. Dnes ho nemusíte vyslovit. Nejdříve si ujasněte, co potřebujete vy sama.

„Co přišlo?“ zeptal se David o několik schodů níž.

Klára se dívala na telefon. Ta rada byla přece rozumná. Přesně to si posledních devět dní říkala.

„Jen ten první úkol.“

„A co máme udělat?“

Zasunula telefon do kapsy.

„Každý máme svůj.“

• • •

V autě zapnula navigaci a položila telefon do držáku. David se jí nezeptal, co úkol obsahoval. Za normálních okolností by mu ho sama přečetla a oba by hledali, co je na něm směšné. Teď měla pocit, že by vyslovením té věty prozradila ještě něco jiného.

„Model,“ připomněla mu u prvního semaforu.

„Jasně. Nezapomněl jsem.“

Ateliér byl v boční ulici a David zůstal čekat v autě. Klára si vyběhla pro kartonovou krabici, kterou nechala pod stolem. Uvnitř byla malá škola bez střechy, tak aby bylo vidět na chodby, do tříd i do dvora. Nebyl to soutěžní model pro Brno. Ten si doma schovávat nemusela; dosud existoval jen na obrazovce. Tohle byla práce pro městskou část, vstupní schodiště a nové průchody, nic, co by mohlo změnit její život. Přesto se nad krabicí na chvíli zastavila. Na modelu se dalo něco přestavět a vrátit zpátky, aniž by člověk musel vysvětlovat, proč to vůbec zkusil.

Z druhého konce místnosti vykoukla kolegyně.

„Ty pracuješ i dneska?“

„Jdu si jen pro tohle.“

„Vypadáš, jako by ti někdo rozboural půlku projektu.“

Klára krabici zavřela. „Máme prohlídku domu.“

„Tak hodně štěstí.“

„Díky.“

Nebyla to lež. Výtah cestou dolů zastavil v prvním patře, ačkoli tam nikdo nečekal. Klára sledovala otevřené dveře a přemýšlela, kdy během dne se z obyčejných odpovědí začnou stávat věci, které musí obhajovat. Ráno by kolegyni řekla o rozboru sama. Pobavilo

by ji, jak slavnostně vyplňovali dotazník. Teď se bála vyslovit číslo, aby nezískalo dalšího svědka.

Dům stál na konci úzké ulice, oddělený od sousedního pozemku křivým drátěným plotem. Zahrada byla menší než na fotografii. To Kláře nevadilo. Naopak ji uklidnilo, že místo první dvě minuty nesplnilo přesně jejich představu. David zaparkoval o kus dál, aby nezablokoval bránu, a vzal z kufru tašku se vzorky.

„Ty je opravdu bereš dovnitř?“

„Přece je teď nenechám v autě, když jsem je sem vezl.“

Makléřka už čekala u dveří. Omluvila se za změnu hodiny a Klára řekla, že to nic není. David se na ni krátce podíval; věděla, co ten pohled znamená, a tentokrát se usmála doopravdy. Mezi nimi to něco bylo. Cizí žena to řešit nemusela.

V předsíni byl studený vzduch a pach starého linolea. Někdo pečlivě vymaloval stěny kolem skříně, která tu už nestála. Vznikl po ní tmavší obdélník. Klára se dotkla místa, kde se původní barva oddělovala od nové.

„Majitelé se odstěhovali před půl rokem,“ řekla makléřka. „Dům se teď temperuje.“

David se ptal na kotel a poslední revizi. Klára přešla ke dveřím do obývacího pokoje. Byly opravdu tam, kam chtěl postavit knihovnu. Zavolala na něj a ukázala na ně. Zve-

dl ruku, že se vzdává, aniž přerušil rozhovor s makléřkou.

Slunce dosahovalo přes zahradu až k protější stěně. Pod oknem by byl dlouhý stůl. Ne dvě oddělená pracovní místa, na kterých by každý hlídal svou polovinu; jeden stůl, u něhož se dalo jíst, pracovat, něco rozložit. Klára si představila Davidovu ruku s tužkou a svou krabici s modelem. Představa přišla sama. Nevyrobila ji, aby odporovala nějakému výsledku.

Makléřka přinesla plány a položila je na parapet. David si k nim stoupl vedle Kláry. Jeho rameno se dotklo jejího. Udělala o půl kroku místo, aby se vešli oba.

„Tady by ta příčka šla pryč," řekla. „Ale nejdřív bych chtěla vidět strop."

„To vám majitelé umožní," přisvědčila makléřka.

„Jen žádné bourání před koupí," řekl David.

„Právě že před koupí potřebujeme vědět, co kupujeme."

Čekala jeho obvyklou poznámku o architektech, kteří by nejraději zbourali i vzduch. Nepřišla. David se díval na místnost, jako by do ní poprvé vstoupil sám.

„Co je?" zeptala se tiše.

„Nic. Jen počítám."

To byla obvyklá odpověď. Klára ale tentokrát nevěděla, co se do toho počítání vešlo.

V patře byly tři pokoje. Makléřka o nejmenším řekla, že býval dětský, a hned pokračovala k velikosti okna. Klára ocenila, že se nezeptala. Za dvanáct let si s Davidem vyslechli dost vět o tom, že čas ještě mají, a pak, že ho už tolik nemají. Oni se na tom rozhodli dávno. Pokoj navíc chtěli pro návštěvy, pro práci, pro to, aby jeden mohl spát, když druhý v noci dokončuje něco u stolu.

David se zastavil ve dveřích největšího pokoje.

„Postel by se sem vešla i s těmi tvými stolky.“

„S našimi stolky.“

„Ten můj nemá zásuvku. Je to odkládací plocha, ne rovnocenný stolek.“

„Můžeš mít ten se zásuvkou.“

„Teď už je to jedno. Mám k tomu svému vztah.“

Klára se zasmála. Makléřka jim dopřála chvíli a odešla otevřít okno v dalším pokoji. David sáhl Kláře na zápěstí, lehce, jako by se chtěl ujistit, že ještě stojí vedle něj. Nechala ho.

„Ten rozbor je nesmysl,“ řekl.

Bylo to to, co chtěla slyšet doma. Jenže teď už po té větě potřebovala další.

„Tak proč jsi tam seděl tak dlouho?“

Pustil její zápěstí, ale neustoupil. „Protože chci vědět, za co jsme zaplatili.“

„Dobře.“

Nechtěla se hádat v cizím prázdném pokoji. On zřejmě také ne. Podívali se z okna na zahradu, kde u plotu zůstala plastová konvička bez kropítka. Klára si dokázala představit, že ji v létě naplní a dojde s ní k záhonu. To byla celá představa. Žádný dlouhý slib.

Při odchodu jim makléřka nabídla rezervaci na několik dní, pokud budou chtít pokračovat. David řekl, že si to potřebují projít.

„Samozřejmě. Jen abyste věděli, zítra se přijde podívat ještě jeden pár."

Klára už otevírala ústa. Chtěla říct, že by byli rádi první, že se jim dům líbí, že pro ně něco znamená i ta ošklivá chodba. Místo toho si vzpomněla, co právě slíbili doma: dnes se jen podívají.

„Ozveme se," řekla.

V autě dali tašku se vzorky na zadní sedadlo. Jediný nepoužili.

• • •

Večeři koupili cestou. Klára nesla teplý sáček na klíně a David řídil pomaleji, než bylo potřeba. Neřekl nic o druhých zájemcích. Když mu nabídla hranolek, zakroutil hlavou; pak si jeden vzal, aby ji nemusela držet ve vzduchu.

„Líbí se ti?" zeptala se.

„Ten dům?"

Kývla.

„Jo. Je v něm hodně práce."

„To jsme věděli."

„Věděli.“

Přemýšlela, jestli by mu teď dokázala říct o přihlášce. V autě se obtížné věci někdy říkaly snáz. Nemuseli se na sebe dívat. Mohla začít tím, že mu má co povědět, a potom prostě vyslovit, co udělala. Že se nic nestalo, že ji možná ani nevyberou, že by se všechno dalo domluvit.

Jenže právě proto nechtěla začít. Slyšela, jak už předem zmenšuje vlastní přání, aby se vešlo do jeho první reakce. PARA jí napsala, že si má nejdřív ujasnit, co potřebuje. Snad tedy bylo rozumné počkat do zítřka, až budou mít odstup od dnešního výsledku.

„Co?“ řekl David.

„Nic.“

„Nadechla ses, jako bys chtěla něco říct.“

„Jen jsem chtěla vědět, jestli máme doma víno.“

„Myslím, že jo.“

Měli. Večer ho otevřeli, nalili si po skleničce a jedli u stolu bez půdorysu. Klára sáček vyhodila, aby jim neležel vedle talířů. David se zeptal, jestli si nepustí něco hloupého. Byla za to vděčná. Vybrali seriál, u kterého se dalo mluvit a nic nezmeškat.

Po prvním dílu odešel David do koupelny. Klára vzala telefon. V aplikaci byla pod úkolem tři políčka. Splněno. Potřebuji více času. Chci jiný krok.

Zvolila druhé.

Odpověď přišla okamžitě. U citlivých témat je vlastní tempo důležité. Zkuste dnes jen zaznamenat, co vám brání mluvit otevřeně.

Klára měla prst nad prázdným řádkem. Mohla tam napsat o škole. O tom, že se bojí věty „a co náš dům“, i když ji David dosud nevyslovil. Mohla napsat, že si přeje, aby ji jednou někdo nejdřív poslouchal a teprve potom přepočítával možnosti.

Nenapsala nic.

Z koupelny slyšela vodu. Telefon zhasla a odložila na stolek. Když se David vrátil, zvedla nohy, aby si mohl sednout blíž. Posunul jí dlaň pod kotníky, jako to dělal pokaždé. Pustili další díl.

Bylo snadné uvěřit, že se nic nestalo. Museli jen přestat číst to číslo.

Klára se podívala na zavřený notebook u okna. Pod ním pořád ležela Davidova korková podložka. Nechala ji tam.

II

Rozpočet

V pondělí ráno David přepsal cenu okapů a zbytek tabulky nechal být. Číslo se změnilo ve třech buňkách najednou, celková rezerva klesla o šest tisíc a dům byl zase o něco méně dosažitelný. Tohle uměl. Jedna nová informace, jeden dohledatelný důsledek. Žádná tajná váha, podle které by dražší měď znamenala, že Klára za pět let nebude u jejich stolu.

Seděl v kanceláři dřív než ostatní. Za sklem zasedací místnosti se odrážel včerejší dům, jak ho viděl, když večer zavřel oči: schody natřené hnědou barvou, malá kuchyň, veliká zahrada a Klára ve dveřích zadního pokoje. Tam by mohl pracovat. Otevřít dveře rovnou ven, nechat schnout nohy od stolu pod přesahem střechy. Klára tehdy řekla, že v zadním pokoji je dobré světlo. Odpověděl, že by se dal pronajímat, kdyby bylo nejhůř. Ani jeden neřekl, co si tam skutečně představuje.

Ze včerejší prohlídky si přivezli seznam vad a jeden jablečný list přilepený na její botě. List nechala na parapetu. Ještě před spaním se ho dotkl. Byl měkký a chladný.

Přišlo mu důležité, že v jejich bytě existuje něco ze zahrady, která jim dosud nepatří.

„Ty už jedeš?“

Kolega Roman strčil hlavu do dveří a zvedl papírový sáček. David přepnul na rozpočet kulturního domu, který měl dnes odevzdat.

„Ještě ne. Mám náskok jenom v sezení.“

Roman vysypal dvě housky na složku s výkresy. Na první bylo víc máku. David ji posunul zpátky k němu; už léta to tak dělali, aniž o tom mluvili.

„Rada chce ubrat deset procent.“

„Z čeho?“

„Z výsledku.“

„Až se naučím stavět z výsledku, dám ti vědět.“

Roman se zasmál a odešel pro kávu. David za ním sledoval kousek páry, který se v chodbě zvedal z otevřené kuchyňky. Celé ráno se mu chtělo někomu položit jednoduchou otázku. Co bys dělal, kdyby ti něco spočítalo konec manželství? Jenže neexistoval způsob, jak se zeptat a potom to zase vzít zpátky. Kolega by věděl. U oběda by si možná všiml, že David nevolá domů. Příště by se zeptal jinak, opatrněji. A Klára se včera u večeře smála, když makléřčin profesionální výraz napodoboval tak přesně, že málem vyprskla sousto. Neměl co svěřovat. Měli jeden hloupý výsledek.

Telefon položil vedle klávesnice. PARA zatím neodpověděla na reklamaci. Jen v osobním programu čekala otázka, zda se dnes cítí připraven udělat malý krok pro společnou budoucnost. Neotevřel ji.

Místo toho načetl metodiku v běžném prohlížeči. Chtěl najít něco tak prostého, jako bývá výměra v příloze. Soubor, počet, datum. Včera se nechal rušit vlastní zlostí a Klářiným pohledem. Dnes měl půl hodiny, ticho a papír.

Na stránce stálo, že služba navazuje na dlouhodobé sledování párů. Dlouhodobé bylo modré a po rozkliknutí vedlo k textu, v němž se totéž slovo opakovalo třikrát. David vypsal na papír: koho, jak dlouho, co přesně. Pod poslední otázku udělal čáru. Byla z hlediska jeho práce nejdůležitější. Rozpočet mohl souhlasit do poslední koruny a pořád popisovat jinou stavbu.

Ve vysvětlení výsledku našel výraz partnerská stabilita a o odstavec dál vztahová změna. Někdo mohl za změnu považovat to, že se manželé přestěhují z Prahy. Někdo to, že se jeden vrátí do školy. Nevěděl, zda se tu mluvilo o odchodu z domácnosti, soudním rozvodu nebo o odpovědi na otázku v dalším dotazníku. Nic z toho zatím nebyl důkaz chyby. Byla to jen místa, kde by si v práci vyžádal doplnění.

Otevřel nový dotaz, ale pak ho zavřel. Jednu reklamaci už měli. Dvě čísla případů by ničemu nepomohla. Připsal otázky do rozepsaného doplnění a nechal kurzor blikat za pozdravem.

„Davide?“

Ve dveřích stál vedoucí kanceláře s šedým svetrem přehozeným přes rameno. Takhle chodil jen tehdy, když ještě nejel na stavbu.

„Máte chvíli?“

David vstal tak rychle, až mu židle ujela ke skříni. Vedoucí se na ni podíval a lehce se usmál.

„Nemusíme do zasedačky. Jenom k tomu rozdělení lidí. Nechal bych vám rozpočty a koordinaci převedl na Romana. Jak jsme se domluvili.“

„Ano.“

„Jste si pořád jistý?“

Před dvěma týdny se ho ptal skoro stejnými slovy. Tehdy mu David řekl, že nechce vedoucí pozici. Že umí svou práci a rád by ji zase někdy dělal, místo aby zjišťoval, proč ji nestihl někdo jiný. Měl připravené i zdvořilejší vysvětlení, ale nakonec to řekl takhle. Vedoucí se neurazil. Dokonce přikývl, jako by si oddychl za oba.

Povýšení mělo přinést peníze, s nimiž už David a Klára počítali při prvních úvahách o domě. Nebylo podepsané, ale mluvili o něm jako o věci, která přijde. On to pak ne-

chal být. Nejprve chtěl počkat, až bude jasná náplň stávající práce. Potom až po narozeninách její matky. Potom až po prohlídce. Při každém novém důvodu si říkal, že jde o několik dní, ne o lež.

„Jsem," řekl.

„Dobře. Tak to dnes řeknu na poradě."

Vedoucí odešel a David si opřel dlaně o stůl. Dveře zůstaly otevřené. Slyšel, jak Roman v kuchyňce někomu vysvětluje nový kávovar. Všechno v kanceláři bylo obyčejné, což mu připadalo téměř neslušné. Právě dostal druhou možnost rozhodnutí změnit. Mohl získat vyšší plat, odstranit z rozpočtu jeden problém, přijít domů s pravdou, která by zase vypadala jako to, co Klára očekávala. Stačilo říct, že to ještě přehodnotil.

Nechtěl.

Přál si v pátek odejít a vědět, že příští týden nemusí osm lidí přesvědčovat, aby poslali výkazy. Přál si opravit židli, která se viklá, a nedostat na konci další židli s vysvětlením, že opravil tu nesprávnou. U kamaráda v dílně měl rozebraný bukový stolek. Třetí večer už hledal správný odstín a nikomu to nepřipadalo pomalé. Když se mu povedl spoj, byl pevný i v sobotu ráno. Nemusel pevnost obhajovat na poradě.

Klára by to možná pochopila. To byla nepříjemná část: nemohl si ani namluvit, že jí to neřekl kvůli její jisté reakci. Bál se reakce,

kterou neznal. Bál se otázky, proč spolu dál chodí do cizích domů a přeměřují místa na knihovny.

Na poradě se Roman zatvářil překvapeně, ale ne šťastně. David mu to nezáviděl. Udělal si poznámku o dvou termínech a vrátil se ke kulturnímu domu. Zjistil, že v zadání chybí bourání podhledu v šatnách. Volal projektantovi. Ten nejprve tvrdil, že je zahrnuté jinde, potom otevřel soubor a omluvil se. Trvalo to čtyři minuty. David doplnil položku a z nějakého důvodu mu bylo lépe. Ne proto, že našel chybu. Proto, že někdo mohl říct: ano, tady to není, opravím to.

O půl dvanácté přišla odpověď od PARA.

Poděkovali za důvěru a uznali, že výsledek může vyvolat silné emoce. Žádný odstavec nezačínal jeho otázkou. Napsali, že individuální vyhodnocení využívá více zdrojů a vztahy nelze redukovat na jednu odpověď. Pod tím doporučili pokračovat v programu, který pomáhá přenášet poznání do každodenního jednání.

David četl zprávu dvakrát. Potřetí už jen hledal počet účastníků. Nebyl tam.

Přidal do případu připravené doplnění. Prosil o definici rozchodu, dobu sledování a informaci, zda hodnota 99,7 procent vychází z aktuálního modelu nebo z historického ověření celé služby. Poslední větu dvakrát upravil. Nechtěl znít jako někdo, kdo nerozu-

mí slovům a maskuje to útokem. Zároveň už nechtěl další odstavec o emocích.

Zavolala Klára právě ve chvíli, kdy se chystal zprávu odeslat.

„Můžeš mluvit?“

„Jo.“

„Ta zeď vzadu je příčka. Volala jsem makléřce, poslala starý plán.“

V jejím hlase bylo nadšení, které měl rád. Když Klára něco uviděla hotové, dokázala mu to podat tak, že se chtěl zvednout a jít tam s ní.

„Takže knihovna vyhrála,“ řekl.

„Zatím pořád vedou dveře, ale čeká je těžký souboj. Pošlu ti to.“

„Nemusíš hned.“

Odmlčela se. V pozadí slyšel tiskárnu a něčí smích. Najednou chtěl být vedle ní, ne s ní jen telefonovat.

„Děje se něco?“

„Odpověděli z té služby.“

„Přiznali překlep?“

„Zatím píšou obecně. Posílám doplnění.“

„Ty to řešíš v práci?“

Řekla to bez výčitky, spíš překvapeně. Odpověď ano mu přesto připadala příliš velká.

„Jen o pauze.“

„Aha.“

Věděl, že by teď mohl říct o povýšení. Měl její pozornost. Nehádali se, nikdo na něj ne-

tlačil. Stačila věta, která by změnila obsah hovoru. Místo toho se zeptal, v kolik přijde.

„Ještě nevím. Kolem půl sedmé. Máme tady ten strop.“

„Počkám s jídlem.“

„Tak si něco dej, jestli budeš mít hlad.“

„Dobře.“

Po hovoru odeslal dotaz a změnil v domácí tabulce název jednoho listu. Budoucí příjmy nahradil slovem varianty. Čísla nechal stejná. Přesunul skutečnost do jiné přihrádky a hned poznal, jak málo to pomohlo.

V zásuvce našel starou fotografii z výjezdu kanceláře. Měl ji tam od doby, kdy jim přestavovali pracovní místa. Klára na výjezdu nebyla, ale pamatoval si, jak ji cestou zpátky vyzvedl u nádraží a jeli se koupat. Ten den ještě nevěděl, že mu vedoucí nabídne povýšení. Všechno vypadalo jednoduše: pracovat, vrátit se, mít večer. Potom se z možnosti vyššího platu stal společný plán rychleji, než si stihl ověřit, zda chce i práci, za kterou ho dostane.

Fotografii vrátil do zásuvky.

Na oběd šel s Romanem do jídelny za rohem. Obvykle spolu cestou probírali práci, ale tentokrát kolega mlčel až k pultu. Když si sedli, začal nožem pečlivě odřezávat tuhý okraj řízku.

„Doufám, že si nemyslíš, že jsem si o to říkal.“

David odložil ubrousek. „O co?“

„O tvoje místo.“

„Nebylo moje.“

„Ale mělo být.“

David se podíval k oknu, kde číšnice přidávala židli ke stolu se třemi muži. Všichni čtyři se chvíli snažili uhnout stejným směrem. Když se jim to podařilo, jeden z mužů se hlasitě zasmál. David zatoužil po podobně jednoduchém přesunu: uhnout a být zase správně.

„Já jsem to nechtěl. Fakt.“

Roman přikývl, ale nebylo vidět, jestli mu věří. Nejspíš sám nevěděl, co by na jeho místě chtěl slyšet. David tu nejistotu poznával. V práci se dalo tolik věcí vyřešit otázkou a přesto se lidé často rozhodli odhadovat, co by druhý odpověděl.

„Je to moc lidí,“ dodal. „A moc večerů.“

„Jo.“

„To neznamená, že to pro tebe není dobré.“

„Já vím.“

Teď se oba usmáli. David si uvědomil, že mu právě vysvětlil své rozhodnutí klidně a bez obtíží. Roman se neurazil, nerozpadla se kancelář, nikdo mu neřekl, že je slabý. S Klárou se bál i prvního slova, a přitom na něm ze všech lidí nejmíň potřebovala vidět funkci na vizitce. Vyšší plat byl skutečný problém. Zbytek nejspíš vyráběl sám.

„A ten váš dům?“ zeptal se Roman.

„Včera jsme tam byli.“

„No?“

David vytáhl telefon a ukázal fotografii dvora. Klára na ní stála u pumpy, hlavu nakloněnou, jako by naslouchala něčemu pod zemí. Nevěděla, že ji fotí. Chtěl zachytit prasklinu v omítce, ale ona vstoupila do záběru a on stiskl spoušť dřív, než z něj odešla.

„Pěkný,“ řekl Roman. „Kolik práce?“

„Dost.“

„A chceš ji?“

David se na něj podíval. Roman už znovu krájel řízek. Otázka nebyla hluboká, myslel ji doslova. Jestli se chce po práci převléknout do starých kalhot a dva roky bourat, tahat kabely, domlouvat řemeslníky. David odpověděl, že některou ano. Kolega řekl, že to je vždycky ta levnější část, a oba se tomu zasmáli.

Po obědě přišla makléřčina zpráva. Další zájemci původně měli přijít dnes, ale přesunuli prohlídku na středu. Pokud chtějí druhou návštěvu se stavebním odborníkem, má ještě volný termín. David napsal předběžně pátek, potom slovo smazal. Nejprve se zeptá Kláry. Nebylo na tom nic těžkého. Zkopíroval jí nabídku a přidal: Co by se ti hodilo?

Odpověděla za šest minut: Pátek odpoledne by šel. A pod tím ještě: Díky, že se ptáš.

Vydavatelský tým

Algoritmus rozvodu

Vedení a spoluautoři

Autor a vydavatel: **Radim Kaufmann**

Šéfredaktor: **Radim Kaufmann**

Spoluautoři: **Claire Whitaker, Spencer Reed, Julian Hartwell, Tessa Monroe, Gavin Rhodes, Naomi Fletcher, Wesley Porter**

Redakce

Vedoucí redakčního provozu: **Erin Caldwell**

Akviziční redaktor: **Camille Foster**

Vedoucí knižní řady: **Audrey Nolan**

Odpovědný redaktor titulu: **Owen Barrett**

Vedoucí rubriky: **Marissa Cole**

Koncepční redaktor: **Nora Callahan**

Stylistický redaktor: **Lydia Shaw**

Jazykový redaktor: **Maya Chen**

Jazykový korektor: **Leah Winters**

Obrazová podoba

Výtvarný ředitel: **Vera Hollander**

Knižní grafik: **Jasper Vaughn**

Grafik knižních obálek: **Roman Blake**

Obrazový redaktor: **Celeste Rowan**

Ilustrátor: **Hazel Corbin**

Vydavatelský tým

Algoritmus rozvodu

Sazba a výroba

Sazeč: **Fiona Ashby**

Vedoucí výroby: **Meredith Sutton**

Specialista na elektronické knihy: **Devin Cho**

Kaufmann Creative AI Studio©

Kreativní ředitel studia: **Nolan Pierce**

Výtvarnice návrhů obálek a scén: **Ivy Carver**

Ilustrátorka výukových materiálů: **Lucia Vega**

Specialista na retuš a obrazovou postprodukci: **Felix Archer**

Původní ilustrace a výtvarná koncepce © Kaufmann Creative AI Studio. Autorské údaje a licence převzatých fotografií, reprodukcí a dalších děl zůstávají uvedeny u příslušných děl a v obrazových kreditech této knihy.

Tým vydavatelství

Doplněná tiráž · 17. listopadu 2026